

DE WANDELHOER

INY LORENTZ

De Wandelhoer

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Die Wanderhure*
Oorspronkelijke uitgever: Knaur Verlag
Vertaling uit het Duits: Jan Steemers, Utrecht
Omslagontwerp: Studio MV
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

© 2004 by Iny Lorentz/Droemer Knaur Verlag
© 2012 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2012

ISBN 978-94-016-0015-6 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

De rechtszaak Konstanz,
in het jaar des Heeren 1410

Marie glipte schuld bewust de keuken in en probeerde onopvallend weer aan het werk te gaan. Wina, de huishoudster, een kleine, breed gebouwde vrouw met een eerlijk maar streng gezicht en grijzende vlechten, had haar afwezigheid echter al opgemerkt en wenkte haar met een afkeurende uitdrukking op haar gezicht bij zich. Toen Marie voor haar stond, legde ze een hand op de schouder van het meisje en zuchtte diep.

Sinds meester Matthis' vrouw in het kraambed was gestorven, had Wina haar best gedaan om als een moeder voor het meisje te zijn. Het was niet eenvoudig geweest om het juiste midden te vinden tussen toegeeflijkheid en striktheid, maar tot voor kort was ze tevreden geweest over Maries ontwikkeling. Het nieuwsgierige en dikwijls veel te overmoedige kind was uitgegroeid tot een gehoorzaam en godvruchtig meisje op wie haar vader trots kon zijn. Maar sinds de dag waarop Marie te horen had gekregen dat ze zou gaan trouwen, leek ze wel een ander mens. In plaats van zingend en dansend van vreugde door het huis te springen, deed ze haar werk met een gezicht als een oorwurm en gedroeg ze zich zo weerspanning als een veulen dat voor het eerst de teugels krijgt aangelegd.

Terwijl andere meisjes jubelden als ze hoorden dat een man uit een voorname familie naar hun hand dong, had Marie uiterst verstoord gereageerd, alsof ze bang was voor de belangrijkste stap in het leven van een vrouw. Toch had ze het nauwelijks beter kunnen treffen. Haar toekomstige echtgenoot was magister Ruppertus Splendidus, de zoon van een rijksgraaf nota bene, al was hij dan verwekt bij een lijfeigen dienstmaagd. Ondanks zijn jeugd was hij een bekend advocaat, die een schitterende toekomst voor zich had.

Wina nam aan dat de hoge heer voor Marie had gekozen omdat hij een vrouw nodig had die daadkrachtig genoeg was om een groot huis met vele bedienden te bestieren. Deze gedachte vervulde haar met trots, want ze had Marie geleerd om zelfstandig op te treden en geen enkel werk te

schuwen. Dat bracht haar weer terug in het heden. De voorbereidingen voor het huwelijk waren nog lang niet afgerond, en het werd al nacht. Snel drukte ze Marie een deegkom in de hand.

‘Hier, goed roeren. Er mogen geen klontjes in komen. Zeg eens, waar was je eigenlijk?’

‘Buiten, op de binnenplaats. Ik wilde een luchtje scheppen.’ Marie boog haar hoofd om te zorgen dat Wina haar stuurse gezicht niet zag. De oude vrouw zou haar anders alleen maar nog meer verwijten maken, of haar vergasten op een preek over echtelijke plichten doorspekt met verwarrende toespelingen.

Marie kon Wina niet aan het verstand brengen dat de verrassende wending die haar leven had genomen, haar angst aanjoeg. Ze was pas zeventien jaar oud en haar vaders enige kind, daarom had ze de gedachte aan een huwelijk ver van zich af geschoven. Nu zou ze echter binnen een paar dagen in de macht komen van een man voor wie ze geen sikkepit voelde.

Voor zover ze zich kon herinneren, was Ruppertus Splendidus van doorsnee lengte en mager, zoals veel jongemannen die ze kende. Zijn gelaats-trekken waren te scherp gesneden om knap te zijn, maar kwamen ook niet direct onaangenaam over, in tegenstelling tot zijn ogen, die door alles en iedereen heen leken te boren. Toen Marie hem voor de eerste en tot dusver enige keer had ontmoet, hadden zijn blik en de slappe aanraking van zijn koude, bijna levenloze hand haar de rillingen over de rug bezorgd. En toch kon ze noch Wina, noch haar vader uitleggen waarom de gedachte aan een verbintenis met de zoon van de graaf van Keilburg haar niet deed duizelen van geluk.

Omdat Wina er nog steeds uitzag alsof ze haar een strafpreek over gepast gedrag wilde geven, probeerde Marie het gesprek op een ander onderwerp te brengen. ‘Die balen Vlaamse stof die de voerlui vandaag uit de Rijnhaven hierheen hebben gereden, liggen midden op de binnenplaats, en het ziet ernaar uit dat het gaat regenen.’

‘Wat? Dat kan toch niet waar zijn! De goederen moeten zo snel mogelijk onderdak worden gebracht. En de voerlui zitten allemaal in de taveerne om te vieren dat je morgen gaat trouwen. Die zullen zich noch door harde, noch door vriendelijke woorden terug laten halen. Ik zal eens kijken of ik een van de huisknechten kan vinden en hem zover kan krijgen dat hij een zeil over de balen legt. Werken jullie intussen zelfstandig verder.’ Die laatste zin was niet alleen bedoeld voor Marie, maar ook voor Elsa en Anne,

de beide dienstmeiden die eveneens druk in de weer waren met de voorbereidingen voor de bruiloft.

Nauwelijks had Wina de keuken verlaten, of Elsa, de kleinste van de twee zussen, draaide zich om naar Marie en keek haar met glimmende kraal-oogjes aan. 'Ik kan me indenken waarom je ertussenuit geknepen was. Je wilde stiekem je liefde bewonderen.'

'Heer Ruppertus is ook een goed uitziende man,' voegde Anne er met een smachtende blik aan toe. 'Zo'n deftig huwelijk is heel wat anders dan hoe ons soort mensen in het bruidsbed belandt.'

Terwijl ze hout bij het vuur deed, bekeek ze de dochter van haar werkgever met een steek van afgunst. Marie Schärer was niet alleen een rijke erfgename, maar trok ook met haar engelachtige gezichtje, haar grote korenbloemblauwe ogen en lange blonde haar de blikken van de mannen naar zich toe. Haar neus was precies lang genoeg om niet onbeduidend te worden, haar mond zacht gewelfd en rood als een papaver. Boven de zachte rondingen van haar heupen spande zich een smalle taille, bekroond door borsten die niet groter waren dan twee sappige herfstappels. Haar eenvoudige grijze jurk met ingesnoerd keurslijfje deed haar bekoorlijkheden beter tot hun recht komen dan satijn en zijde dat bij andere meisjes voor elkaar kregen.

Anne was ervan overtuigd dat magister Ruppertus ook in de hoogste kringen naar een vrouw had kunnen omzien, dus nam ze niet aan dat hij alleen maar naar Maries hand dong vanwege de grote bruidsschat die meester Matthis haar ongetwijfeld zou meegeven. Waarschijnlijk had hij haar op de markt of in de kerk gezien en zich door haar schoonheid laten betoveren.

Marie voelde de afgunstige blik van Anne en trok haar schouders een beetje op. Ze hoefde niet in de spiegel te kijken om te weten dat ze ongevoon mooi was; dat had ze de afgelopen twee jaar bijna van iedere man uit de buurt te horen gekregen. De complimenten waren haar echter niet naar het hoofd gestegen, want meneer pastoor had haar gezegd dat alleen innerlijke schoonheid telde. Maar sinds de magister was opgedoken, vroeg Marie zich af wat ze zonder de lokkende glans van de goudstukken van haar vader waard was. Ruppertus had om haar hand gevraagd voordat hij haar kende, dus nam ze aan dat hij haar niet vanwege haar uiterlijk of haar deugdzame karakter wilde trouwen. Of had hij haar toch eerder gezien en was hij op het eerste gezicht verliefd op haar geworden? Zulke dingen

kwamen voor. Maar in dat geval zou hij zich toch anders tegen haar hebben gedragen?

Anne bekeek intussen haar eigen spiegelbeeld op het glimmende oppervlak van de koperen soepketel. Tot haar spijt was ze een even kleurloos, onooglijk schepsel als haar plompe zus. Beiden bezaten amper meer dan de kleren die ze aan hun lijf droegen, en moesten op vrijers hopen die degelijkheid boven schoonheid verkozen. Soms werden dienstmeiden door gezellen tot vrouw genomen, als hun meester het goed vond. Maar de meeste jongemannen letten erop dat hun bruid niet alleen zichzelf, maar ook een aanzienlijke bruidsschat meebracht.

Marie was met de beide meiden opgegroeid en wist daarom dat er in Anne dezelfde dingen omgingen als in haar, maar dan vanuit een andere positie. Als ze haar lot met dat van de zussen vergeleek, was ze blij en ook een beetje trots dat ze als een goede partij werd beschouwd. Tegelijkertijd voelde ze zich onzeker, want hoe kon ze gelukkig worden als zo'n wereldwijze man als Ruppertus Splendidus, die bij raadsleden en kerkvorsten over de vloer kwam, haar vanwege haar bruidsschat trouwde?

Ze probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om dag in, dag uit met een man samen te leven die haar slechts weinig liefde betoonde en voor wie zijzelf ook niet veel kon voelen. Wina en de pastoor hadden haar verzekerd dat de liefde met het huwelijk kwam. Dus moest ze haar best doen om een goede echtgenote voor de magister te worden. Dat zou haar eigenlijk niet zwaar hoeven te vallen, want er was geen man in haar leven om wie ze treurde. De enige jongen voor wie ze een zekere sympathie voelde was Michel, een speelkameraad uit haar kindertijd. Maar hij kwam niet in aanmerking als bruidegom, want als vijfde zoon van een kroegbaas was hij zo arm als een kerkrat. Er waren natuurlijk nog genoeg andere mannen in Konstanz die ze van haar kerkgang en marktbezoek kende, en ze vroeg zich af waarom haar vader haar niet aan een van hen had uitgehuwelijkt: aan de zoon van een buurman of een handelspartner, zoals het gebruikelijk was in de welvarende families van Konstanz. In plaats daarvan gaf hij haar aan een wildvreemde die nog geen vriendelijk woord met haar had gewisseld.

Marie ergerde zich aan haar lafheid. De meeste meisjes werden gekoppeld aan mannen die ze amper kenden, en werden toch gelukkige bruiden en echtgenotes. Haar vader wilde gewoon het beste voor haar en kon vast wel beoordelen of de magister een geschikte man voor haar was. Maar hij

had het haar op zijn minst kunnen vragen. Met een lichte zucht plempte ze de lepel in de kom en viel op het deeg aan alsof het haar vijand was.

Elsa had haar gadeslagen en barstte plotseling in lachen uit. 'Je verlangt er vast al naar om het bruidsbed met de hoge heer te delen. Maar wees niet te snel teleurgesteld. De eerste keer is het niet fijn. Het doet alleen maar pijn en het bloedt verschrikkelijk.'

Marie keek haar verward aan. 'Hoe kun jij dat weten?'

Elsa giechelde alleen maar en wendde zich af. Marie kon niet vermoeden dat ze uit eigen ervaring sprak. Kort na haar vijftiende verjaardag was ze een buurjongen een bosje in gevolgd en ze had er nog steeds spijt van. Haar zus was verstandiger geweest, want zij had zich met de vader van de jongen ingelaten en daarvoor een mooi sieraad gekregen, dat ze in een doek gewikkeld in haar strozak verborg om het voor haar bruidsschat te bewaren.

Anne zond haar zus een spottende blik toe en maakte een wegwerpend gebaar. 'Het is niet half zo erg als zij zegt, Marie. Laat je door Elsa geen angst aanjagen. De pijn is gauw vergeten, en al spoedig zal het je genoeg doen als je man onder de dekens naar je toe glijdt.'

Elsa trok een ontevreden gezicht. 'Zulke geleerde heren als magister Ruppertus zijn zeer veeleisend. Die hebben wensen die verdergaan dan het in het donker onder de dekens te doen. Ik heb dingen gehoord, zeg ik je...'

Haar uiteenzettingen werden ruw onderbroken, want er rammelde iemand aan de huisdeur.

'Wie kan er op dit uur nog iets van ons willen?' vroeg Anne geeuwend, en ze draaide het geluid geërgerd de rug toe.

Aangezien de meiden bleven zitten en Marie het deeg niet mocht laten staan, deed er niemand open voor de onbekende bezoeker. Deze schopte ongeduldig tegen de deur, zodat het hout kraakte, en kort daarop weerklonk Wina's boze stem. 'Elsa! Anne! Wat spoken jullie uit, luie meiden? Ga eindelijk eens naar de deur en kijk wie er is.'

De beide zussen keken elkaar uitdagend aan. Zoals meestal verloor Elsa het geluidloze duel, en ze liep met een nors gezicht de keuken uit. Kort daarop kwam ze terug met een jongeman die onder een fors vat wankelde. Het was Michel Adler, wiens vader Guntram aan het eind van de straat een bierhuis dreef.

Hij zette het vat op de tafel en zuchtte opgelucht. 'Goedenavond. Ik kom het bruiloftsbier brengen.'

Elsa siste als een kleine kat. ‘Had dat niet tot morgenvroeg kunnen wachten? Nu moeten Anne en ik dat zware vat naar de voorraadkelder brengen.’

Haar zus schonk de jongen een glimlach die, naar ze aannam, ijs tot smelten zou hebben gebracht. ‘Michel is geen lompe boer die ons zwakke meisjes met zo’n zwaar ding laat slepen. Toch, Michel? Wees lief en draag het vat voor ons naar beneden.’

Michel sloeg zijn armen over elkaar en schudde zijn hoofd afwerend. ‘Dat is mijn taak niet. Ik word alleen geacht het vat hierheen te brengen.’

‘Wat is er met jou aan de hand? Anders ben je altijd zo hulpvaardig. Wil je je domme broers nadoen?’ Anne vuurde een woedende blik af op de zoon van de kroegbaas en riep haar zus op mee aan te pakken. De beide dienstmeiden tilden het vat op en droegen het onder veel gezucht en gesteun de smalle trap naar de voorraadkelder af. Marie hoorde nog hoe ze het valluik achter zich sloten, toen was ze alleen met Michel.

‘Hou je van hem?’

De vraag van haar vroegere speelkameraad kwam zo onverwacht dat Marie hem niet meteen begreep. Stomverbaasd keek ze hem aan. Ondanks zijn door de zon gebruinde huid zag hij er bleek uit, en hij klemde zijn tanden zo strak op elkaar dat zijn kaakspieren zich als knopen onder de huid aftekenden.

Michel, die ongeveer drie jaar ouder was dan zij, was de enige jongen geweest die had geduld dat ze hem hardnekkig gezelschap had gehouden. Hij had haar laten toekijken als hij ging vissen, had nu en dan verstoppertje met haar gespeeld en haar wonderbaarlijke verhalen verteld. In ruil daarvoor had zij bloemenkransen voor hem gevlochten en hem als een koning bewonderd. Omdat zijn vader in aanzien ver onder de hare stond, had ze op haar twaalfde te horen gekregen dat ze niet meer met hem mocht omgaan. Sindsdien was ze hem en zijn familie eigenlijk alleen nog in de kerk tegengekomen.

Nu stond Michel voor het eerst sinds jaren zo dicht bij haar dat ze hem goed kon opnemen. Hij was een stuk groter geworden, maar nog altijd even mager als vroeger. Niettemin maakte hij een krachtige en taaie indruk. Het hoge voorhoofd, de stevige kaak en de brede schouders, waarover de stof van zijn kiel zich spande, wezen erop dat hij aan gewicht zou winnen zodra hij meer te eten kreeg dan de schrale kost die kroegbaas Adler voor zijn jongste zonen overhad. Michel kon uitgroeien tot een goed uitzijende man, dacht Marie met een zweem van triestheid. Maar dat zou